

Fortellingen

om

ELLEN G. WHITE

29. Et syn under en begravelse.

Henvisninger: Life Sketches s. 161-163.
Stories of my Grandmother s. 112-117

Tekst for dagen: 4.Mos. 12,6.

1.scene: Begravelse i en skolestue.

På en av bror og søster Whites reiser, fant de en gang en gruppe på 40 nye sabbatsholdere et sted som heter Lovett's Grove, Ohio. En søndag ettermiddag mens de var der, var det begravelse for en ung mann som var godt likt på stedet. De ba pastor White om å tale ved begravelsen. Etter at han var ferdig med å tale, reiste søster White seg for å si noen trøstende ord til slektningene. (Fjern 7, sett opp 2 ved siden av 29) Hun talte om håpet om Jesu snare gjenkomst, og om hvor herlig oppstandelsen vil bli når kjære blir forenet og de aldri skal skilles igjen.

Mens hun beskrev det skjønne og vakre i himmelen, gjorde hun en pause, og så sluttet hun og snakke. Forsamlingen undret seg over at hun ble taus, men så så de at ansiktsuttrykket forandret seg og hun så oppover som om hun så noe langt borte. Så hørte de henne uttrykke med en fyldig, vakker stemme: "Ère være Gud." Igjen gjentok hun de samme ordene bare med svakere stemme. Og igjen, for tredje gang sa hun de samme ordene, men denne gang hørtes det ut som de kom langt borte fra. (Fjern 2, sett opp 6:)

Da stod James White opp foran forsamlingen og sa: "Min hustru har et syn. Hvis noen av dere har lyst til å komme frem og kontrollere henne, så bare føl dere fri." Mange kom frem for å se nøyere på henne. Plutselig var det en som oppdaget at hun ikke pustet, likevel var pulsen kraftig og jevn. "Hun er alltid slik når hun har et syn," forklarte James White.

Akkurat da tok søster White et skritt fremover. Svakheten hennes var helt forsvunnet og hun hadde et strålende smil over ansiktet. Hun stirret fremdeles oppover. Øynene var vidt åpne og det virket som hun stirret intenst på noe vakkert langt borte, scener som ingen andre kunne se. Noen gikk opp på siden av henne for å støtte henne i tilfelle hun skulle falle, men de la snart merke til at selvom bevegelsene var lette og grasiøse, klarte ingen å hindre dem. De kunne ikke så meget som bevege hennes lillefinger. Så forsamlingen satte seg ved pultene igjen og så på henne i ærbødig stillhet. Av og til hørte de at hun sa et ord eller en hel setning. Noen ganger var det et utbrudd, noen ganger et spørsmål.

Snart begynte de å spørre pastor White om synene som hans hustru hadde, og han svarte dem. "Hun snakker med sin engel," sa han. "Hun har ofte beskrevet ham som en høy, majestetisk ung mann med et vakkert ansikt og klangfull stemme. I disse synene blir hennes sinn liksom båret av sted og hun ser mange ting som de omkring henne ikke kan se. Ofte ser hun ting som hender langt borte. Eller hun får se ting som hendte for lang tid siden, eller som enda er i fremtiden. Noen ganger er det som hun er i himmelen og snakker med Jesus og englene."

Forsamlingen var veldig interessert og betatt av å se søster White i et syn. Plutselig var det noen som sa: "Se, hva ser hun nå, tro? Det må være noe fryktelig. Se, hun vrir hendene som om hun har det vondt, og hun ser så engstelig ut. Hva betyr det?"

"Det må være," sa pastor White, "at hun ser scener med stor lidelse." Spent satt de og ventet og betraktet henne. Hva kunne det være som ga henne slik engstelse og sorg? Men snart forsvant det bekymrede uttrykket fra ansiktet hennes og hun virket tilfreds og glad. "Det må bety at hun ser noe gledelig," sa James White.

To timer gikk. Det var nå blitt sent på ettermiddagen.

29,2.

Kisten foran i værelset var blitt glemt en tid. Endelig så de at søster White pustet dypt, som om hun fylte lungene for første gang. Snart pustet hun normalt igjen. Så begynte hun å legge merke til folk omkring seg. De samlet seg tett omkring henne og spurte hva hun hadde sett i synet, men hun svarte at hun ikke ønsket å snakke om det akkurat da. Det var svært høytidelig.

Nå fortsatte begravelses-seremonien. Kisten ble løftet av kjærlige hender og båret ut til graven. Slektinger og venner fulgte etter i prosesjonen, men noen ble igjen i klasserommet for å snakke med søster White. De ville så gjerne at hun skulle fortelle dem hva hun hadde sett i synet.

2.scene: Engelen sa: "Skriv".

To dager senere begynte James og Ellen White på hjemreisen. Det var tre uker siden de hadde reist hjemmefra, og de langtet etter å komme hjem til sine tre små gutter. Under togreisen, fortalte søster White sin mann mere om synet, og hun sa: "Så snart jeg får skrevet noen viktige brev, skal jeg begynne å skrive det ned."

Underveis, stanset de i Jackson, Michigan for å besøke sine venner, familien Palmer. Plutselig mens hun snakket, midt i en setning, merket hun en underlig prikkende følelse i munnen, og tungen virket tykk og stiv. Hun kunne ikke uttale ordene hun ville si. Snart mistet hun bevisstheten. Hun visste ikke noen ting før hun hørte at hennes mann og herr Palmer ba for henne. Hun så seg omkring og prøvde å reise seg, men hun greide det ikke. Hun var blitt lam.

Hun hørte mennene si at hun hadde fått et alvorlig slag, og de fortsatte og be. Etter en stund prøvde hun å reise seg igjen. Denne gangen klarte hun med hjelp av sin mann å stå opp og bevege seg litt omkring. De takket Gud for at hun var blitt bedre. Dagen etter klarte de med store vanskeligheter å komme hjem.

I mange uker kunne ikke søster White ta et eneste skritt alene. Hun kunne heller ikke kjenne om de helte iskaldt vann på hodet hennes. Likevel husket hun befalingen engelen hadde gitt henne om å skrive synet ned og publisere det. Selv om hun fremdeles var lam, ba hun om å få papir og penn, og møysommelig begynte hun å skrive. Den første dagen kunne hun bare skrive noen få setninger.

"Jeg vil ikke gi opp," ropte hun. "Satan prøver å hindre meg fra å skrive ned synet, fordi det avslører hans hemmelige planer om å forføre menneskene og føre dem i ødeleggelse. Men jeg er blitt lovet at englene vil styrke meg."

Så, hver dag gjorde hun sitt beste for å skrive litt mere. For hver dag ble hun noe sterkere og var i stand til å skrive litt mere enn dagen før. Da hele synet var skrevet ned og ferdig til å trykkes, var virkningene av slaget fullstendig borte og hun hadde fått helsen sin tilbake.

Synet fylte en liten bok på 219 sider. Det fortalte historien om den store striden mellom Kristus og Satan som begynte i himmelen og fortsatte ned igjennom hele historien.

Senere skrev hun den samme vidunderlige fortellingen mer utførlig. Den fyller fem store bøker som er kalt "Den store strid-serien". Disse bøkene er blitt lest av millioner av kristne over hele verden og er oversatt og utgitt på mange språk.

Det følgende er to paragrafer fra hennes lille bok Early Writings, s.289, siste paragraf i kapitlet "The saints' reward", (de frelstes belønning) og siste paragraf på side 291: "Menneskelig språk er altfor fattig til å beskrive himmelen. Etter som scenene rulles opp for meg, er jeg tapt i undring. Revet med av dens strålende skjønnhet og overveldende herlighet, må jeg legge ned pennen og utbryte: "Å, hvilken kjærlighet, hvilken vidunderlig kjærlighet." Det mest opphøyde språk er ikke i stand til å beskrive

29,3.

himmelens herlighet og de umålelige dybder i Frelserens K j rlighet.!"

"Jesus forlot byen, og de frelste og et tog av himmelens h r fulgte ham. Jesus steg ned på et stort fjell. Så snart hans føtter rørte det, delte det seg og ble til en veldig slette. Vi så opp og så den store, vakre byen, med tolv grunnstener og tolv porter, tre på hver side, og en engel ved hver port. Vi ropte: "Byen, den store byen kommer ned fra himmelen, fra Gud!" Og den kom ned i all sin glans og blendende herlighet og stanset på den store sletten som Jesus hadde beredt for den."